

riet om de givne tilladelser. Bestemmelsen i stk. 3, må ses i sammenhæng med reglen i lovforslagets § 6, hvorefter der i perioden indtil 31. marts 1974 skal svares en billetafgift af entreindtægten ved offentlige filmforevisninger. På denne baggrund finder man det rimeligt, at politiets afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt en given filmforevisning skal anses for offentlig, kan indbringes for ministeren for kulturelle anliggender.

På denne baggrund finder man det rimeligt, at politiets afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt en given filmforevisning skal anses for offentlig, kan indbringes for ministeren for kulturelle anliggender.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til den gældende lovs § 1, stk. 2. Med hjemmel i denne bestemmelse er der givet regler om, at foredragsvirksomhed ledsaget af filmforevisning og lign. foranstaltninger i et vist omfang kan finde sted uden biografbevilling. Disse regler findes i bekendtgørelse af 17. marts 1966, udstedt af ministeriet for kulturelle anliggender. Bekendtgørelsen indeholder tillige en bemyndigelse for politimestrene uden for København, Frederiksberg og købstæderne til i et vist omfang at tillade de såkaldte rejsebiografer at holde offentlige filmforevisninger på steder, hvor der ikke findes faste biografer. I den nævnte bekendtgørelse findes endvidere regler om offentlige fjernsynsforevisninger og om forevisning af reklamefilm.

Efter bevillingssystemets bortfald og indførelse af et system med fri biografnæring, hvor tilladelse til offentlig filmforevisning generelt meddeles af politimestrene, vil der formentlig fremover kun blive brug for med hjemmel i stk. 4, at fastsætte regler, hvorefter filmforevisning i forbindelse med foredragsvirksomhed samt forevisning af reklamefilm på visse betingelser kan finde sted uden tilladelse.

Til § 2.

Bestemmelserne fastslår, dels hvem der kan opnå tilladelse til offentlig forevisning af film, nemlig enkeltpersoner, ansvarlige interessentskaber, kommanditselskaber, visse andre selskaber, foreninger og lign., selvejende institutioner, kommuner, statslige og kommunale institutioner, dels princippet om, at de pågældende har krav på at få tilladelse, når de opfylder visse betingelser, hvis tilstedeværelse objektivt lader sig konstatere. De nærmere regler er i øvrigt i overensstemmelse med principper, der er gældende inden for nærings- og selskabslovgivningen.

Forslaget om at forskellige selskabsformer samt foreninger, stiftelser og selvejende institutioner skal kunne drive biografvirksomhed indebærer som nævnt i indledningen til kapitlet en udvidelse af

kredsen, der kan drive biograf i forhold til den gældende lov.

Endvidere indebærer forslaget om, at statslige og kommunale institutioner skal kunne få tilladelse til at drive biograf, en udvidelse af kredsen, der kan drive biografvirksomhed. Ved en overgang til fri biografnæring har ministeriet for kulturelle anliggender anset det for rimeligt, at der i loven åbnes mulighed for, at også statslige og kommunale institutioner kan opnå tilladelse til offentlig forevisning af film, hvilket kan få betydning for folkebiblioteker, museer, undervisningsinstitutioner m. fl.

At adgangen for kommuner til at drive biograf opretholdes under det nye system, kan særligt være af betydning hvor det private initiativ svigter. Det er i sådanne tilfælde vigtigt, at man opretholder muligheden for kommunale biografer, som kan sikre indbyggerne en tilstrækkelig adgang til et alsidigt biografrepertoire. Man har derimod ikke fundet grundlag for under den nye ordning at opretholde bestemmelsen om, at overskuddet af kommunale biografer skal anvendes til kulturelle formål, hvilket naturligvis ikke hindrer de enkelte kommuner i at træffe bestemmelse herom.

Når man udvider den kreds, der skal kunne drive biografvirksomhed, til også at omfatte de ovennævnte selskabsformer, vil det være unødvendigt at opretholde en særlig bestemmelse om landsorganisationers adgang til at få tilladelse til offentlig forevisning af film, idet sådanne organisationer uden vanskelighed vil kunne etablere sig i en eller anden selskabsform.

Til § 3.

Efter de gældende regler skal antagelsen af en leder godkendes af bevillingsmyndigheden, der også skal godkende den med lederen truffene aftale. Efter lovforslaget kan en person, der har fået tilladelse til at foranstalte offentlig filmforevisning, fremtidig frit antage en leder, ligesom en eventuel kontrakt ikke skal godkendes. Det kræves dog, at der gives meddelelse om antagelsen af en leder til politimesteren. I de tilfælde, hvor tilladelsen er meddelt andre end personer, skal den dog betinges af, at der antages en leder. Lederen skal opfylde betingelserne for at få tilladelse til at foranstalte offentlig filmforevisning.

Til § 4.

Bestemmelserne fastslår, under hvilke omstændigheder en meddelt tilladelse henholdsvis bortfalder og kan tilbagekaldes. Medens der klart må være tale om et øjeblikkeligt bortfald af tilladelsen, hvis indehaveren af tilladelsen ikke længere opfylder de objektivt konstaterbare betingelser i § 2, forekommer det rimeligt, at en overtrædelse af bestemmel-